

ПИШЕ: ПРОФ. ДР
БОЖИДАР М. БОЈОВИЋ

Један од најбоље обавијештених политичара опозиције, господин **Дритан Абазовић**, упозорио је на „контролисани конфликт“ као епилог политичке кризе у Црној Гори, планиран у домаћим и страним центрима моћи. Без обзира на то што је господин Абазовић, сасвим разумљиво, начином саопштавања тако значајне информације покушао да умањи њену актуелност, ризици и слутње које она са собом носи не могу се прикрити. Истина се мора знати! Црна Гора се налази у дубокој политичкој, али изнад свега у моралној, етичкој и економској кризи. У располућеној, социјално раслојеној, осиромашеној и пониженој Црној Гори сваки „контролисани конфликт“ значи ризик од најпогубнијег страдања у њеној историји. То, нема шта да се крије, значи могући грађански рат.

Човјек који је генератор свих страдања Црне Горе током последњих 30 година, па, могући креатор и овог сценарија, у том „контролисаним конфликтима“ прогласио би себе, уз помоћ НАТО-а, браниоцем Црне Горе и њене државности. То што он не би бранио државу, него своје незаконито стечено бо-

Дамоклов мач над Црном Гором

■ Зато се диљем Црне Горе, у тој маси каква се није видјела у историји овог слободарског народа, достојанством којем се диве свијет, уз тихо појање литургијских пјесама, чује само стравични глас угроженог народа: „Не дамо светиње“

гатство и спасавао се од одговорности пред институцијама будуће правне и слободне државе, за њега, као врхунског конвертита и обмањивача, не би био проблем. Не би му био проблем ни да добије логистичку подршку НАТО-а и западних центара моћи чији је безумни извршилац зацртаних планова. Трагично по Црну Гору, било би то што би народ који би му пружио подршку, вјерујући његовим лажима да брани државу, страдао не бранећи др-

„ Све док је тако, док та благородна маса народа нараста и трпи у мирним литијама рјешење постоји. Свака здраворазумна власт, зарад мира, зарад добра Црној Гори, повукла би то зло од „закона“

жаву, него оног који удара на темеље њене државности и духовности. И зато сам тог човјека давно назвао истинском несрећом Црне Горе јер је несрећни талац бездушних моћника Запада. Као безбожник, незнавен да спозна антејску снагу духовности и националног бића народа којег прогони, потцјењује и понижава, оскудног образо-

вања, те не познаје суштину настанка и опстанка државе коју пустоши у туђем, али и своме науму, сада је ударио гдје никад нико није смио и засјекао тако дубоко што ниједан здраворазуман човјек не би урадио. Да није такав, морао би знати да историја Српске православне цркве, њених Митрополије

удару Турака сабирала једнородни народ са Нахијском Црном Гором, наследником зетске државности (не црногорске, јер Црне Горе као државе још није било). Без те саборности једнородног народа племена Бјелопавлића, Пипера, Роваца и Мораче, Куча, Братоножића, Старе Херцеговине од Херцег Новог, пре-

храброг народа, који је страдао и гинуо за Крст часни и слободу златну! То је та снага саборности Српске православне цркве, њен морални, етички и духовни архетип на којем је Црна Гора настајала и постала држава. И зато, није Црна Гора само Нахијска. Нахијска Црна Гора је родоначелник, али исто тако у те-

Михољској превлаци у Боки которској, која ће касније из епархија прерасти у Митрополију црногорско-приморску Српске православне цркве, и са светородном лозом **Петровића** бити покретач и утемељивач њене духовности и државности.

Зато је тако масовно устава православна Црна Гора. Устао је понижени, обесправљени и из Устава државе коју је стварао прогнани српски народ. Устао је у одбрану Српске православне цркве, у одбрану свога идентитета и свога биолошког опстанка. Устао је инстинктом биолошки угроженог, свјестан да прогон Српске православне цркве значи његов прогон и нестајање. Свјестан да се у овом тренутку последња нит кида или веже и да се назад нема куд! И зато се диљем Црне Горе, у тој маси каква се није видјела у историји овог слободарског народа, достојанством којем се диве свијет, уз тихо појање литургијских пјесама, чује само стравични глас угроженог народа: „Не дамо светиње!“ И све док је тако, док та благородна маса народа нараста и трпи у мирним литијама рјешење постоји. Свака здраворазумна власт, зарад мира, зарад добра Црној Гори, повукла би то зло од „закона“. Оног момента када народна маса нарасте у критичну и почне да скандира „Мило лопове“, биће касно! Тада „контролисани конфликт“ неће помоћи. Треба га послати на вријеме онима који су га измислили и нама намијенили.

црногорско-приморске, али незаобилазно и епархија Милешевске, Будимљанско-никшићке и Захумско-херцеговачке, истовремено је нераздвојива историја српског народа и темељ духовности и државности Црне Горе. Удар на Српску православну цркву је удар на духовног и државотворног немара, која је при освајачком

ко Никшића, Дробњака, Језераца и Ускока до Шаранаца, и Васојевића, Боке и Паштровића, све до тзв. Нових крајева последије Балканских ратова. Нахијска Црна Гора, која све до последије битке на Крусима 1796. године није имала више од 40.000 становника, не само да не би могла бити држава, већ би била угрожена биолошка супстанца тог

мељима Црне Горе су и они дјелови четири епархије Српске православне цркве који територијално припадају Црној Гори. И не може српски народ бити странац у Црној Гори, држави коју је стварао, нити СПЦ може бити странац у Црној Гори у којој је стицањем аутокефалности прије 800 година основала своју прву епископију на